

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 759/2015
09.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници тужиоца Д.Б. из Т., са боравиштем у Б., чији је пуномоћник А.В.-Х., адвокат у Н.С., против тужених Д.Р. из Т., чији је пуномоћник В.Т., адвокат у Н.С. и Д.Д.1, Д.С. и Д.Д.2, свих из Т., чији је заједнички пуномоћник Н.Г., адвокат у Н.С., ради предаје поседа, одлучујући о ревизији тужене Р.Д., изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1933/14 од 02.10.2014. године, у седници одржаној 09.03.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене Р.Д. из Т., изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1933/14 од 02.10.2014. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 6566/2013 од 11.02.2014. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се првотужена Р.Д. обавезе да му преда у суддржавину породичну стамбену зграду у улици ... број ... у Т., саграђену на парцели ... уписану у лист непокретности ... КО Т., власништво тужиоца у 1/1 делова на назначеној адреси, те да му омогући несметано сукоришћење ове непокретности. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му друго, треће и четврто тужени, ову исту некретнину – породичну стамбену зграду предају (у посед) слободну од лица и ствари. Ставом трећим изреке, тужилац је обавезан да туженој Р.Д. на име накнаде трошкова поступка исплати 187.500,00 динара, а осталим туженима износ од укупно 327.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1933/14 од 02.10.2014. године, првостепена пресуда је делимично преиначена у делу који се односи на првотужену Р.Д., тако што је она обавезана да тужиоцу преда у суддржавину наведену породичну зграду и да му омогући несметано сукоришћење ове непокретности. Првотужена је обавезана да тужиоцу на име накнаде трошкова исплати 359.100,00 динара. У преосталом делу којим је одбијен тужбени захтев тужиоца у односу на друго, треће и четврто тужене и у делу одлуке о трошковима поступка у односу на њих,

првостепена пресуда је потврђена; а одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, првотужена Р.Д. је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“ број 72/11 и 55/14) Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

Доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Без утицаја је ревидентов разлог којим побија другостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања јер се ревизија из овог разлога не може изјавити, на основу члана 407. став 2. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је бивши супруг првотужене, а отац друго, треће и четврто тужених. Брак тужиоца и првотужене разведен је правноснажном пресудом П2 бр.2242/10 од 13.12.2010. године, а поводом предметне породичне куће у Т. у улици ... бр. ... на којој је тужилац њен искључиви власник, између њих се води парнични поступак ради утврђења права сувласништва на овој кући на основу стицања у брачној заједници, по тужби овде првотужене против овде тужиоца. Ова парница још увек није правноснажно окончана јер је у њој донета неправноснажна пресуда, којом је делимично усвојен тужбени захтев и утврђено да је овде првотужена Р.Д., сувласник на 2/5 идеалних делова наведене куће, коју она држи и користи. Тужилац борави у Б., али је приликом доласка у С., фебруара месеца 2012. године, покушао да уђе у наведену кућу, али безуспешно јер није могао да својим кључем откључа браву из разлога што је са унутрашње стране у кључаоници био кључ, након чега је он пајсером развалио браву. Ова кућа поседује још један улаз, али тужилац нема кључ од тог улаза. Тужени су покушали да се са тужиоцем договоре у вези тога где ће да борави када дође у кућу, али договор није постигнут.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања првостепени суд је одбио тужбени захтев у односу на тужену Р.Д. са аргументацијом да тужилац поседује кључ од улазних врата, који му омогућава улазак у кућу и да зато нема разлога да се она обавезе на предају ове непокретности њему у суддржавину, одбијајући и захтев тужиоца за исељење друго, треће и четврто тужених (своје деце) из ове куће јер им је тужена – мајка, као сувласник исте, дозволила да у њој станују.

Другостепени суд је у односу на тужену Р.Д. (ревидента), правилно усвојио тужбени захтев тужиоца, закључујући да му као сувласнику припада право на суддржавину и сукоришћење наведене куће, с обзиром да му то право припада као сувласнику ове непокретности, стечене по основу стицања током брака, у ком својству је и тражио предају исте у суддржавину (иако је њен искључиви земљишно књижни власник) на основу члана 14. став 1. у вези члана 13. Закона о основама својинско правних односа. У контексту утврђене чињенице да нема договора

сувласника о начину коришћења сувласничке ствари, то један сувласник не може имати искључиво право државине те сувласничке ствари, без сагласности другог сувласника.

Нису основани ревизијски наводи тужене да је доношењем побијане пресуде другостепени суд погрешно применио материјално право и то одредбе чланова 70, 75, 78. и 80. Закона о основима својинскоправних односа, с обзиром да своју одлуку није ни базирао на примени цитираних одредби којима је регулисана државинска заштита тзв. посесорним тужбама. Напротив, побијана одлука је донета правилном применом одредби о судској заштити права сусвојине, правилном применом одредби 13. и 14. став 1. истог закона.

У том контексту су без значаја наводи ревизије да је тужилац дуго година боравио и радио у Н., да својом вољом није долазио у наведену кућу и да зато нема правни интерес за постављеним тужбеним захтевом према туженима.

Правилно је донета и одлука о трошковима поступка на основу члана 165. став 2. у вези чланова 153. став 1. и 154. став 2. ЗПП.

Како састав одговора на ревизију не спада у оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице на основу члана 154. став 1. ЗПП, то је о њима одлучено као у ставу другом изреке.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке ове пресуде на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Предраг Трифуновић,с.р.**